

[Bertel Dahlgaard.]

skulle sikre sig. Han kan ikke sikre sig, når der ikke er sat „fortroligt“ på.

Må jeg sige til den højtærede finansminister, at det er rigtigt, at han på tomandshånd beklagede, at han ikke havde svaret mig. Det var ganske vist efter, at han første gang havde haft ordet; han ville så svare mig anden gang. Da det heller ikke lykkedes at få svar den gang, mente jeg, at jeg var berettiget til fra talerstolen at erindre om mit spørgsmål. Jeg forstår, at finansministerens svar går ud på, at der ikke er noget bestemt håb på disse områder. Man måtte nærmest få det indtryk, at hjælpen, der kunne være tale om på forskellige områder, på en eller anden måde ville blive gjort afhængig af den militære indsats.

Det er ganske klart, hvad jeg også selv har antydnet, at de argumenter, den højtærede finansminister fremsatte her i tinget om, hvor vidunderlig godt Danmark havde det i sammenligning med andre, er argumenter, som ministeren utvivlsomt har mødt i Paris og andre steder fra andre landes repræsentanter. Det var netop det, jeg sagde. Det er de argumenter, som man fra anden side kommer med, men der er den store forskel, at her er det den danske finansminister, som står frem og siger disse tre ting: Ingen har så ringe militæruddgifter, ingen så høj en levestandard, og ingen i det hele taget ... (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Jeg overdriver ikke; det gør det ærede medlem!). Nej, jeg har læst op, hvad ministeren har sagt, jeg har citeret det. Der er den store forskel mellem ministerens og mine udtalelser, at ministeren herved undlader at tage de forbehold, som jeg tillod mig at fremføre, og som ministeren selvfølgelig også er enig i må tages. Det skyldes en bestemt ting — ellers ville ministeren aldrig gøre det —, nemlig at han fremsætter disse udtalelser med et indenrigspolitisk formål. Samtidig siger ministeren til mig, at jeg er letfærdig i mine udtalelser på disse områder. Jeg må måske minde ministeren om, at den redegørelse, jeg har tilladt mig at give for Danmarks finansielle og valutamæssige stilling på det nuværende tidspunkt, har den højtærede minister ikke fundet anledning til at rette nogen indvending imod.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg tror, jeg kan slå fast, at det er en ny praksis, der er indført for finansudvalgets vedkommende i løbet af den sidste menneskealder, når man automatisk offentliggør ethvert aktstykke, der kommer fra de forskellige ministerier. Jeg ved i hvert fald positivt,

at da jeg startede for mange år siden, var det utænkeligt, at finansudvalget — forresten også utænkeligt med hensyn til et almindeligt rigsdagsudvalg — afgav en offentlig rapport, hver gang et møde havde været afholdt. Jeg tror i al beskedenhed, at mange forhandlinger mellem partierne ville gå lettere, hvis ikke denne skik efterhånden var blevet kanoniseret. Det er altså en ny praksis, der er indført.

Så spurgte jeg det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, om man da kunne sikre sig, at sager med indhold, som man ikke ønsker spredt for alle vinde, kunne holdes indenfor en snæver kreds, hvis man i skrivelserne til finansudvalget påførte ordet „fortroligt“. Jeg fik, såvidt jeg forstod det ærede medlem, det svar, at en fortrolighedsklausul ville pålægge finansudvalget særlig agtpågivenhed, men jeg fik ikke nogen udtalelse om, hvorvidt det gav sikkerhed for, at sagen ikke kom udenfor finansudvalget. Det er virkelig et rent principielt spørgsmål, for kan der ikke gives en sådan sikkerhed, betyder det jo, at der måske må udvises større varsomhed med hensyn til at give finansudvalget så eksakte og udførlige oplysninger som muligt.

Jeg bestræber mig for mit eget vedkommende og har pålagt departementet, når man skriver de forskellige aktstykker, der fremsendes til finansudvalget, at give så fyldig en argumentation, så god en beskrivelse, så mange oplysninger som overhovedet muligt, så finansudvalget fra starten har et godt grundlag at behandle sagen på. Men jeg indrømmer, at hvis denne praksis, som det ærede medlem mener er rigtig, at man så at sige i alle forhold på transportbånd skal levere, hvad der kommer fra de enkelte ministerier, til offentligheden, så kan der være ting i ethvert aktstykke, som man ad anden vej end ligefrem den skriftlige måde kommer til at delagtiggøre finansudvalget i. Det, jeg gerne vil have svar på, efter at jeg nu har fået den besked, at den almindelige coutume er, at man ganske simpelt, hver gang et hæfte med aktstykker er trykt, udleverer det til offentligheden, er, om man kan sikre sig ved at påtrykke ordet „fortroligt“, at ganske specielle sager holdes udelukkende som finansudvalgets ejendom.

Finansministeren (Thorkil Kristensen): Når jeg tillod mig at afbryde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard før, var det, fordi han i sit citat af mig overdrov de udtryk, jeg havde brugt. Jeg har ikke sagt, at ingen har mindre militæruddgifter end vi, at ingen har højere levestandard end vi, og at ingen har